EDITURA LITERNET

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Editor format *.pdf* Acrobat Reader: Anca Şerban aserban@liternet.ro

Corectura: Anda Vişan, Gabriela Barbur

Coperta: © 2006 Dan Mihu (prelucrare după o imagine de pe http://www.sxc.hu)

Text: © 2006 Augustin Cupşa. Toate drepturile rezervate autorului.

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea *.pdf* Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-7893-87-5
ISBN-13: 978-973-7893-87-1

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@liternet.ro

Augustin Cupșa - Trenul către București pleacă de la linia 3

TRENUL CĂTRE BUCUREŞTI PLEACĂ DE LA LINIA 3

Log-line: *Unii oameni se luptă toată viaţa. Cu ceilalţi, cu ei înşişi, cu propriul destin dar, mai ales, cu propriul Trecut. Iar Trecutul învinge întotdeauna.*

EDITURA LITERNET, 2006

Un colţ de bucătărie modestă, în prim plan. Pe o poliţă, un aparat de radio vechi şi prost întreţinut. Frecvenţa nu e bine potrivită, se interpun bruiaje, vocile sună spart etc. Se aude vocea prezentatorului:

PREZENTATORUL
(*o euforie prost mimată, fără convingere*)
... Bine v-am găsit doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, la prima ediţie din august a emisiuniiii... „Curierul inimilor“!

PREZENTATOAREA
(*în acelaşi ton*)
Curierul inimilor!

PREZENTATORUL
Telefoane în direct!

PREZENTATOAREA
Dedicaţii!

PREZENTATORUL
Invitaţi surpriză!

PREZENTATOAREA
Ştiri de pe litoral!

EDITURA LITERNET, 2006

PREZENTATORUL

Şi peste toate, bineînţeles, o oră întreagă de muzică bună!

PREZENTATOAREA

Precum bine zici, Cornel, muzică de cea mai bună calitate şi pentru toate gusturile, numai la Radio România...

PREZENTATORUL

Vreme frumoasă şi însorită în mijlocul verii, asfaltul nu s-a topit încă, dar poate o va face, aşa că rămâneţi acasă alături de radio şi pe frecvenţa dumneavoastră favorită... urmează un program...

PREZENTATOAREA

Îmi pare rău că trebuie să te întrerup, Cornel, dar deja avem un prim ascultător pe fir...

PREZENTATORUL

Un ascultător care a fost ascultător şi a rămas lângă aparatul de radio...

PREZENTATOAREA

Alo, ne auziţi?

BĂRBATUL

Alo, bine v-am găsit!

PREZENTATORUL

Bine v-am găsit, cum vă numiţi?

BĂRBATUL

Alo, sunt Aurel Petrache din Piatra Neamţ şi aş dori... alo...

PREZENTATOAREA

Vă rog să daţi radioul mai încet sau să vă îndepărtaţi de el, nu vă auzim foarte bine...

BĂRBATUL

Alo!

PREZENTATOAREA

Acum vă auzim...

Urmează alte intervenţii telefonice care se suprapun: „Alo, sunt Rodica Popa din Călăraşi...“ , „Bună ziua, sunt Cristian Romilă din Deva...“, „Sunt Andreea Biţă din Ocnele Mari...“ sau „... Vă ascultăm domnule Stancu, cum e vremea la Oradea, tot căldură mare, tot?“.

În tot acest timp camera urmăreşte prin casă, fără a-l arăta în întregime sau a-i dezvălui figura, un bătrân care se pregăteşte de plecare. Primul cadru care îl va surprinde efectiv va fi în momentul în care încuie uşa pe dinafară. Pentru moment, radioul nu se va mai auzi.

E un bătrân înalt, subţire, cu trăsături elegante şi, în general, cu un aspect bine îngrijit şi care nu îşi arată vârsta reală. Hainele sunt însă ponosite, la fel şi geanta de voiaj pe care o ţine în mâna dreaptă. Se îndreaptă către lift, aşteaptă, coboară în stradă.

Iese în lumina puternică de afară, care-l orbeşte pentru o clipă. Aici vocile de la radio şi discuţiile de mai sus se reiau.

Aşteaptă tramvaiul, se suie în el şi găseşte un loc liber. La radio se aude limpede vocea prezentatoarei.

PREZENTATOAREA

Alo, cu cine stăm de vorbă?

BĂTRÂNUL

Sunt veteran de război, am 84 de ani.

PREZENTATOAREA

Mulţi înainte, cum vă numiţi?

BĂTRÂNUL

Sunt veteran de război, am 84 de ani.

PREZENTATOAREA
(*răspicat*)

Cum vă numiţi?

BĂTRÂNUL

Constantin Marinescu...

PREZENTATORUL

Vă ascultăm, domnule Marinescu...

EDITURA LITERNET, 2006

BĂTRÂNUL

... din Sibiu şi aş dori să las un număr de telefon pentru Theodor Mureşan, dacă mă aude acum...

PREZENTATOAREA

Mi se pare că aţi mai sunat... acum câteva săptămâni...

BĂTRÂNUL

Am mai sunat rândul trecut şi mai demult. Îi las un număr de telefon 4-8-5-2-9-9, dacă mă aude acum...

PREZENTATOAREA

Nu aţi avut noroc până acum, poate de data asta!

BĂTRÂNUL

Dacă mă aude acum, Theodor Mureşan să mă caute la numărul, repet, 4-8-5-2-9-9.

PREZENTATOAREA

Vom repeta şi noi numărul.

BĂTRÂNUL

Nu l-am mai văzut de foarte, foarte mulţi ani...

PREZENTATORUL

Bine domnule Marinescu, facem tot posibilul, poate vă reîntâlniţi prietenul de mai demult...

BĂTRÂNUL

Am fost şi pe front...

PREZENTATOAREA

Da, domnule Marinescu, ne bucurăm că avem un ascultător de vârsta dumneavoastră, atât de fidel. Vom repeta numărul dvs. şi poate aveţi noroc. La revedere, mai avem pe cineva pe fir.

BĂTRÂNUL

La revedere. Să repetaţi, vă rog, numărul...

PREZENTATORUL

Da, da, la revedere.

PREZENTATOAREA

Alo!

În tot acest timp, al dialogului de mai sus, bătrânul continuă să călătorească. Întâi cu tramvaiul / autobuzul, apoi în gară, la ghişeu şi, în cele din urmă, în tren. Îşi ocupă locul după ce, cu ajutor, îşi pune geanta sus. Pe geam şi în jurul său, prin oraş şi în gară, sunt suporteri ai echipei naţionale de fotbal, echipaţi cu steaguri strânse, fulare, tricouri galbene, fluiere, înghesuiţi în tramvai sau scandând pe stradă şi în gară. Din când în când, pentru o fracţiune de secundă, aceştia apar îmbrăcaţi în soldaţi, se desfăşoară regrupări de trupe, ca şi cum ar călători printre liniile frontului. Apoi îşi reiau aspectul firesc.

Bătrânul priveşte absent toate scenele ca şi cum nu sunt reale, au o proiecţie imaginară. Numai telespectatorul le vede ca fiind concomitente acţiunii.

EDITURA LITERNET, 2006

Când ultimul cuvânt de la radio este spus, imaginea îl surprinde pe bătrân adormit cu capul în piept şi gura uşor întredeschisă. Pe geam, din unghi, scenele de luptă continuă. Camera se roteşte acum perpendicular pe scenă şi surprinde şi imaginea reflectată a bătrânului, adormit pe banchetă, de partea cealaltă a sticlei.

Un soldat vine în fugă, cu ţinuta în dezordine şi ţinând cascheta cu o mână, cu o figură schimonosită din cauza unui zgomot infernal, pe care însă nu îl auzim. Bate în geam şi îl trezeşte pe bătrân. Spune ceva, dar nu se aude nimic. Soldatul repetă, dar îşi dă seama repede că nu se poate face înţeles. Caută ceva în buzunare, apoi se apleacă, dispare sub geam şi reapare cu un carton pe care scrie strâmb: „Wom welchen Bahngleis fahrt de Zug in Richtung Bukarest ab?“

Bătrânul se încruntă, apoi se lasă pe spate şi înainte de a închide ochii murmură: „Nicht sprechen sie Deutch.“

Pe geam se vede că soldatul e de fapt un suporter care se îndepărtează dând dezamăgit din mână.

I. Septembrie 1944.

Un deal înverzit şi un drum prăfuit care duce jos spre un sat aparent părăsit. Şase soldaţi şi un ofiţer stau pe marginea drumului: trei - laolaltă într-un şanţ, doi un pic mai încolo pe iarbă, ofiţerul şi unul dintre soldaţi stau întinşi pe iarbă, mai departe de toţi ceilalţi, după o colină, pe burtă şi privesc pe rând printr-un binoclu.

UN SOLDAT

Nu se mai întoarce, am spus că nu se mai întoarce.

ALTUL

Taci din gură!

UN SOLDAT

Treaba ta, crezi ce vrei, eu ţi-am spus că nu mai vine.

SERGENTUL

Popa, taci dracu' din gură, ăsta e un ordin.

SOLDATUL (POPA)

Bă, io n-am zis că păţeşte ceva, nici n-aş vrea să păţească ceva. Mi-e simpatic băiatul, serios, dar pur şi simplu e un... am un... din ăla, cum îi zice?

UN SOLDAT

Un fel de a fi de căcat?

(*râsete*)

ALTUL

Bravo, profesore!

POPA

Bă, de ce să fiu de căcat? Să mor, dacă am ceva cu băiatul. Ţi-am zis, am un din ăla... cum îi zice?

UN SOLDAT (PROFESORUL)

... presentiment...

POPA

Bravo, profesore, pe toate le ştii, am un presentiment şi eu, când am o chestie de asta, cred în ea. Adică, vreau să spun merg pe asta, pun jumate de pachet la bătaie că puştiul nu se mai întoarce. Ce zici, Ioane, te bagi?

UN SOLDAT (ION)

Mai lasă-mă, nu mai mă bag cu tine la nimic. Am pierdut ieri 6 ţigări. Deşi cred că de data asta m-aş scoate. Eu zic că vine. N-are de ce să nu vină.

POPA

Foarte, foarte bine. Îmi place aşa. Tu zici că vine. Eu zic că nu mai vine. Punem pariu pe jumătate de pachet.

ALTUL

De ce să nu mai vină, bă? Nu mai e nimeni în sat.

POPA

(*decisiv*)

Fuge la nemţi. Îi place de nemţi.

SERGENTUL

Popa, te paşte Curtea Marţială, dacă nu taci din gură.

POPA
(*naiv*)
De ce, dom' sergent? Pentru un pariu acolo?

SERGENTUL
(*grav*)
Pentru defetism.

ALTUL
(*rânjește*)
Vrei un supozitor de fier? Iei un glonț direct în cur.

MARINESCU
(*încântat, scoate unul din cartușieră*)
Ăsta merge?

POPA
Vezi că iar te bat de faci pe tine.
(*către sergent*)
De ce să fiu eu defetist, dom' sergent? Mureșan a rămas cu nemții și io sunt defetist? Ajung la Curte?

MARINESCU
Lasă, Popa, că tu ajungi la curtea regelui. Bufon.

SERGENTUL

Marinescu, taci şi tu! Gata cu tâmpeniile. Ajungi la curte, Popa, pentru că (*solemn*) te îndoieşti de reuşita acţiunilor noastre.

POPA

(*încet*)

Mă îndoiesc de deciziile tale.

SERGENTUL

Te aud încă. Pentru asta chiar că ţi-o fac. Cum scăpăm de rahatul ăsta, o să dai de dracu'. Îţi promit.

MARINESCU

De ce l-aţi trimis pe el, dom' sergent?

ALTUL

Taci, bă! Bine că nu te-ai dus tu.

POPA

Nu trebuia să meargă ăla. Fuge la nemţi.

ALTUL

Nu fuge, bă.

MARINESCU

Nu trebuia să meargă singur.

SERGENTUL

(*se îndreaptă către ei, târâş, prin iarbă*)

N-am chef să-mi risipesc oamenii aiurea. La câţi suntem, e de ajuns unul. L-am trimis pe el pentru că am tras la sorţi. Când e să se ofere cineva voluntar, nu vrea nimeni. Aşa că tragem la sorţi. Nu vă place nici aşa. Eu dau ordine aici. Nu-mi pasă ce ziceţi voi. Şi ce dacă sunt mai mic cu doi ani ca voi? Eu sunt sergent aici! Eu dau ordinele aici! Voi le ascultaţi şi le executaţi. De acum o să vă numesc. Să văd dacă mai comentează vreunul.

(*către Marinescu*)

Nu mă interesează cât de priceput e. Tot pe front a fost şi până acum. Trebuie să se descurce. Aici nu e concurs de poezie. Fiecare are câte zile i-a dat Dumnezeu.

(*către Popa*)

Şi nu mai puneţi voi pariu pe ele. Dacă nu vine în zece minute, Marinescule, te duci după el, că tot eşti tu săritor şi bun la suflet.

(*mai mult pentru el*)

Nu vroiam să trimit aruncătorul brigăzii, dar prea te mănâncă limba. E un ordin! Ai înţeles?

MARINESCU

(*indiferent*)

Bine.

SERGENTUL

(*răstit*)

Ce-am auzit, soldat? Nu mai ştii să răspunzi unui superior?

MARINESCU

Am înţeles, dom' sergent.

SERGENTUL

Zece flotări, aici, acum şi (*se întoarce către soldatul care se uită prin binoclu, acesta îl priveşte şi dă infirmativ din cap*) pregăteşte-te de plecare.

Sergentul se întoarce pe coate la postul de observaţie.

UN SOLDAT

(*muşcând dintr-un măr*)

Vezi ce-ai făcut? Acum te duci tu.

POPA

(*într-o rână, cu un fir de iarbă între dinţi*)

Stai liniştit. Nu e nimeni acolo. E un singur neamţ. Mureşan. Îl cureţi tu sau te curăţă el - totuna.

MARINESCU

Eşti un prost. Ce ţi-o fi intrat ţie în cap?

POPA

(*conspirativ*)

A lucrat ca translator pentru nemţi, la început. Ştiu eu. Cică la Statul Major. A lucrat cu nemţii până acum.

UN SOLDAT

Nu ştie nemţeşte. Cum să lucreze cu ăia?

POPA

(*convins*)

Ba ştie, dar nu vrea să zică.

MARINESCU

Nu ştie, bă, nemţeşte. V-o spun eu. Şi n-ai văzut atunci, cu neamţul ăla, că nu pricepea o iotă?!

POPA

Se prefăcea, frate. Şi tu gata, l-ai crezut. Bă, voi aţi auzit de spionii-conservă? Ia zi, profesore, că tu le ştii pe toate, spune-le tu!

UN SOLDAT

(*ironic*)

Spune profesore, nu ne lăsa proşti. Că eşti mare meşter de cuvinte.

PROFESORUL

Unul care e crescut de mic de nemţi şi e reactivat exact când trebuie. Poate să stea şi douăzeci de ani până iese la iveală sau toată viaţa.

POPA

Foarte bine, profesore! (*face un gest cu mâna*). Suficient, nu mai avem nevoie de tine. Ăsta e spion, e de-a lor.

UNUL

Şi ce e, bă, neamţ sau român?

POPA

Bă, nu ştiu. Ce contează, neamţo-român. Ţine cu ei.

ALTUL

Bine, bă deşteptule, şi de ce să se „reactiveze“ tocmai acum? Ce mare eveniment e tocmai acum?

POPA

(*mirat*)

Păi, cum bă? Fuge la nemţi şi ne dă în gât. Nu mai ajungem la ai noştri.

MARINESCU

Eşti prost!

POPA

Bă, tu n-ai văzut cum vorbea el de nemţi? Că cică sunt buni, sunt oameni. Că de ce să-i omorâm. Bă, io nici înainte nu-i înghiţeam. Păi, ce eram eu, servitorul lor? Ai văzut cum ne vorbeau? Numai de sus şi asta dacă vroiau să ne arunce un cuvinţel.

UN SOLDAT

(*aprinzându-şi o ţigară*)

Asta aşa e. Erau prea de rahat. Bine că nu mai suntem cu ei!

EDITURA LITERNET, 2006

ALTUL

Lasă bă, că nici ruşii nu sunt mai buni.

MARINESCU

Bă, şi nemţii sunt oameni, asta aşa-i. E păcat să moară oameni. Dar ce să-i faci?

UN SOLDAT

Plânge mă-ta sau plânge mă-sa, ce e mai bine?

PROFESORUL

Cum bă?! Asta contează, că erau buni sau nu? Noi trebuie să ne luăm pământul înapoi. Ăia vroiau să-l dea în stânga şi-n dreapta.

SERGENTUL

Marinescule, pregăteşte-te să zbori!

UN SOLDAT

Bă, da' patriot te-ai mai făcut.

PROFESORUL

Păi, cum nu?!

ALTUL

Da', ia zi bă, îţi dau ceva pentru asta? Îţi dau sicriu de stejar?

Râsete.

POPA

De mahon, măi.

Râsete.

PROFESORUL

Bă, da' proşti mai sunteţi, nu vă pasă de ţară...

SERGENTUL

Marinescule, du-te după el. Să vii cu sau fără el, în maxim 30 de minute. Dacă nu vii, noi plecăm. O luăm pe acolo, prin vâlcea şi ocolim satul.

POPA

(*plângăcios*)

Nu-i zi, dom' sergent, că-i spune lu' Mureşan şi fug la nemţi amândoi.

Râsete.

UNUL

Cum să fugă, măi, că ăia se duc de râpă. În trei luni îi dăm gata.

ALTUL

Îi dăm pe dracu'.

PROFESORUL
(*cu amărăciune*)

Nu vă pasă de ţară...

POPA
(*nervos*)

Bă, mie îmi pasă de mine. Ce?! Ei îi pasă de mine?! Unii de sus ne-au aruncat aici şi noi, ca proştii, facem cum zic. Dă-i cu nemţii, dă-i cu nemţii. Dă-i cu americanii, dă-i cu americanii. Dacă trebe să luptăm pentru brazilieni, luptăm şi pentru ăia.

PROFESORUL
(*solemn*)

Luptăm pentru ţară.

Marinescu pleacă târâş prin şanţul de pe lângă drum.

UNUL

Bă, mai dă-i dracului pe toţi, eu vreau acasă, la nevastă-mea.

POPA
(*rânjind)*

Şi io vreau acasă. La nevastă-ta.

Râsete.

UNUL
(*şoptit*)

Marinescu, ai grijă, bătrâne!

RESTUL
(*în cor)*

Ai grijă...

Marinescu le face semn cu mâna, fără să se întoarcă, să stea liniştiţi şi se îndepărtează. Coboară prudent panta şi se târăşte până în dreptul unui gard pe jumătate dărâmat. Aşteaptă, trage cu urechea, apoi se furişează printr-o spărtură. Trece prin mai multe curţi goale, pe după tufişuri şi iese într-un mic drum lateral, o potecă îngustă cu buruieni care duce spre o casă boierească, mai impunătoare. Deasupra flutură un steag. Pare să fie primăria sau o casă mai importantă, unde a fost instalat cartierul general. Se strecoară până acolo, se ghemuieşte sub arcada unui geam, apoi se strecoară înăuntru. Se aud păcănituri înfundate, ritmice. Marinescu se orientează după ele şi ajunge în dreptul unei uşi, în spatele căreia acestea se aud distinct. Stă un pic în faţa uşii, scoate pistolul de la brâu, îl armează şi se pregăteşte să intre.

II. Septembrie 2004.

O uşă de pe un palier de bloc. Bătrânul (Marinescu) în faţa uşii, bate de două ori. Se aud zgomote de după uşă. Se deschide, de fapt se întredeschide uşa şi apare, pe jumătate, o femeie de aproximativ 40 de ani, în haine de casă. Se uită unul la altul câteva secunde.

FEMEIA

Da, pe cine căutaţi?

MARINESCU

Mureşan. Theodor Mureşan locuieşte aici?

FEMEIA

(*se încruntă*)

Cine?!

MARINESCU

Theodor Mureşan... am aici o adresă... aleea Marinari, nr. 3, blocul...

FEMEIA

(*înţepată*)

Da, am priceput, lasă, ce vrei?

MARINESCU

(*surprins*)

Doamnă, v-am spus, îl caut pe Theodor Mureşan, am...

FEMEIA

Cine eşti?

MARINESCU

Sunt, cum să vă spun, un... prieten, un... fost coleg. De fapt veteran, am fost veterani, amândoi. Marinescu mă numesc. Mă cunoaşte bine.

FEMEIA

(*deschide uşa de tot*)

Păi, de ce nu spuneţi aşa?! Sunteţi de la asociaţie, ce bine că aţi venit. (*deodată, plângăcios*). Domnu' Marinescu, umblăm de ne-au ieşit ochii din cap după pământul ăla pentru veterani. Şi înaintea dumneavoastră era unu' cu care nu te puteai înţelege.

MARINESCU

Doamnă, eu nu sunt de la asociaţia de veterani, sunt şi eu veteran, vreau să spun. Dar eu nu sunt de aici din oraş. Îl ştiu de mult pe Mureşan... Theodor, mă rog şi vroiam să trec puţin pe la el. Am nimerit bine?

FEMEIA

(*se dezumflă*)

Îl chem imediat, credeam că sunteţi altcineva, da, da, îl chem, dar poate doarme. Ştiţi, nu e prea bine în ultima vreme, iese mai rar (*femeia pleacă, lasă uşa deschisă, dar se întoarce*), dar veniţi, veniţi înăuntru!

Marinescu intră într-un hol strâmt şi foarte aglomerat. Dintr-un cuier lucrurile stau să se reverse. Se foieşte, stingher, nu-şi găseşte locul. Femeia intră in prima cameră (de trecere) – aceeaşi atmosferă. Pe un fotoliu jerpelit, un bărbat slinos bea bere în faţa televizorului. Mai sunt în încăpere doi copii – o fată de liceu şi un băiat ceva mai mic. Femeia trece prin faţa televizorului.

BĂRBATUL

Ţi-am spus să nu te mai învârţi atâta, ce dracu', începe meciul. Uite, bă, că vine imnu'. Cine e?

(*ea nu-i răspunde, dispare în cealaltă cameră. El către fată*)

Ia uită-te, bă, cine e în hol!

În hol, Marinescu examinează pereţii şi încăperea. Un cap de fată apare în uşa de la cameră. Ar vrea să nu fie văzută, dar se observă unul pe altul. Se schiţează nişte saluturi.

FATA
(*revine în cameră*)

E unu', un moş. Unu' înalt şi foarte slab.

Femeia vine din camera cealaltă. Uşa se trânteşte, se deschide iar şi, încet, vine şi bătrânul Mureşan.

BĂRBATUL

Ce vă tot foiţi atâta? Nu poa' să vadă omu' meciul la el acasă.
(*printre dinţi către bătrân*)
Haide, bă tatae, treci odată!
(*îşi pune mâinile în cap, după ce trece bătrânul exclamă*)
Ete, vere, că n-am văzut cine e la ei în poartă!

Bătrânul iese în hol.

BĂRBATUL

Bă, ştii ce?! Ăsta mă enervează, ăsta o să îmi strice tot meciul. Ce, nu-l puteai ţine şi tu în cameră acolo. I s-a sculat de vizite acum.

Bătrânul în hol. Trece repede peste surpriza revederii.

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN

Marinescule! Mă, frate... Bă, Marinescule, ai venit tu! Stai, stai, să mă dumiresc puţin. Aţipisem un pic.

MARINESCU

Mureşan...

Dă să vină către el şi să-l îmbrăţişeze, dar Mureşan se întoarce cu spatele şi deschide uşa bucătăriei...

MARINESCU

Theo...

MUREŞAN

(*îşi ascunde cu greu emoţia, dar se străduieşte să o facă*)

Te aşteptam ieri... Mă rog, bine că ai venit, uite, hai, pofteşte aici. Îţi fac un loc. La noi e cam... toate-s date peste cap. Te poftesc în bucătărie.

Intră în bucătărie.

MARINESCU

Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez... nu ştiam că pic într-un moment ca ăsta... Dar aşa am stabilit la telefon, nu? Eu le mai încurc. Uit, ceva de speriat!

MUREŞAN

(*ca pentru el, în timp ce eliberează rapid un scaun*)

Ia să vedem noi...

(*emoţionat*)

Marinescule, Marinescule...

(*se întoarce brusc către el*)

Şezi aici. Bă, da' tot serios eşti. Uite, stai colea, ţi-am făcut loc. Te-aş pofti înăuntru, dar tocmai acum la noi e cam încurcat. După aia se mai linişteşte... N-ai picat prost. Cum să pici prost, te aşteptam de mult, de ieri, vreau să spun, credeam că vii ieri.

MARINESCU

De ieri? N-am vorbit la telefon că azi?

MUREŞAN

(*complet confuz*)

Azi? Ieri?

MARINESCU

(*profită şi câştigă siguranţă*)

Păi cum, nene, de ieri?! Că ieri de abia am venit în oraş. Sunt cam obosit, nici nu ştiu cum am făcut un asemenea drum.

MUREŞAN

Păi de ieri, eu ce-ţi ziceam?

MARINESCU

Păi, ieri seara am dormit şi eu la nepoată, cum era să mai vin şi aici? Cred că, oricum, o să mă dea gata drumul ăsta. Nu mai pot! (*se aşează în sfârşit pe scaun, să răsufle*).

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN

Lasă, că te ţii bine, uite la el! Nu mori tu din asta. Ai făcut tu drumuri şi mai grele. (*după ce se aşează, eliberând un scaun de o sacoşă goală, îl priveşte*) Bă, Marinescule, eu nu te-am văzut de peste patruzeci de ani...

MARINESCU

(*sincer, dezorientat*)

Nici eu...

MUREŞAN

... dar tot aşa ai rămas, nu te-ai schimbat deloc. Cum ai venit? Cu trenul? Tocmai din Sibiu?

MARINESCU

Tocmai din Sibiu.

MUREŞAN

E, hei, cum au mai trecut anii! Şi când ne-am văzut atunci, în gară, la Bucureşti, mai ştii? Şi eu, eu eram mai solid, mai... uite acum la mine, eram mai...

MARINESCU

Eram mai tineri cu patruji de ani, asta era. Ce să mai, nici nu mai ţin socoteala.

MUREŞAN

(*dă să iasă*)

E, hei vremuri... Bă, tu ai mâncat ceva? Îţi pun aici nişte brânză, nişte roşii...

MARINESCU

Mulţam frumos, dar am mâncat la prânz. Oricum eu mănânc foarte puţin în ultima vreme, şi nu orice. Ştii că-s operat de stomac? Ulcer, acum nu mai înghit mare lucru...

Se aud deodată urlete de prin blocurile din jur. Şi bărbatul de alături strigă „Mama mă-sii“

FEMEIA
(*de alături*)

Nelule, stai potolit.

SUPORTERII
(*din vecini*)

Uaaaaaaaa...

MARINESCU
(*impacientat*)

Ce s-a întâmplat?

MUREŞAN

Ei, e la televizor, meciu' ăla, zăpăciţii ăia, nu ştiu care, joacă...

MARINESCU

Aşa, nene, că am văzut şi eu prin gară, strigau, ţipau. Da' ce?! Unde joacă? Aici?

MUREŞAN

Dracu' să-i pieptene, nu ştiu, (*se ridică*) că eu nu mă uit la fotbal.

(*iese*)

Măcar bei ceva, am un vin, clasa întâi, îl ţin de ocazii, aşa de revedere stai că-ţi pun, îl caut.

(*mormăie*)

Ia uite, dom'le ce surpriză, ce surpriză, a venit Marinescu!

(iese în hol şi strigă)

Anieela!

În sufragerie, femeia se ridică să vină.

BĂRBATUL

(*exasperat*)

Bă, dar ce dracu aveţi în cur, de vă mănâncă aşa? Cine-i moşul? Ia zi-le să stea liniştiţi, ce naiba! Să nu prind picior în bucătărie. Io, dacă pierdem meciul ăsta, sparg tot!

FATA

(*încet în spatele lui*)

Iar?!

CRAINICUL TV

(se aude distinct, uşa de la sufragerie fiind deschisă)

.. o incursiune a nemţilor, faza e cursivă... intră Brune în careul de 16 metri... Centreeează... Iese Stoica şi reţine...

EDITURA LITERNET, 2006

BĂRBATUL

(*uşurat*)

Că io nu ştiu multe, sunt bolnav cu nervii, ştiţi, da? Să mă lăsaţi în pace, că trebuie să mă concentrez ca să batem.

(*caută lângă fotoliu o sticlă de votcă şi îşi toarnă în bere*)

Să le spui să se care afară. E aer curat, mai stau şi ei pe băncuţă.

În hol Mureşan caută, băgat pe jumătate într-o cămară măruntă, o sticlă de vin. Aude paşii femeii şi se întoarce parcă prea brusc pentru vârsta lui.

MUREŞAN

Fato, unde-i vinul ăla bun? Sper că nu l-a prăpădit bărbatu-tău...

FEMEIA

Care vin?

MUREŞAN

Măi, e o sticlă, Merlot... l-am pitit eu aici...

FEMEIA

(*se înghesuie şi ea în cămară*)

Nu-i ăla de acolo, ia stai, dă-te... dă-te, auzi?! Gata l-am văzut, ţi-l dau eu. Hai, du-te tu în bucătărie. Dar ce-ţi veni să bei aşa, acum?

MUREŞAN
(*îi ia sticla din mână*)
Lasă, du-te acum..

FEMEIA
Dar ce vrei să faci cu vinul ăsta? Cine-i ăla?

MUREŞAN
(*îi întoarce spatele*)
Lasă, nu te priveşte, e doar un... prieten. Am făcut frontu' împreună, ce ştii tu?

FEMEIA
Cine e? E de la asociaţie? Să-i spui de pământ, ce naiba, că eu nu mai pot să umblu atâta. Poate ştie el pe cineva.

MUREŞAN
Nu e de la asociaţie.
(*se întoarce înainte să intre în bucătărie*)
Să mă laşi în pace, pricepi? Nu e de ajuns că îl ţin pe om în bucătărie, dacă nu era prăpăditul de bărbat al tău, poate îl puteam duce în sufragerie pe omul ăsta...

FEMEIA
(*speriată, duce degetul la buze*)
Şşşşt! Să nu te audă.

MUREŞAN
(*curajos*)

O să îi spun eu vreo două...

(*intră în bucătărie şi închide uşa*)

FEMEIA
(*inutil*)

Să nu te îmbeţi şi tu... că tu te prăpădeşti, la vârsta matale, vai ce mă fac?!

În bucătărie Marinescu stă stingher pe un scaun şi se uită pe geam.

MUREŞAN

Uite, un vin. Merlot, românesc, foarte bun, îl ţin de mult. Poate vrei să şi mănânci ceva, am nişte brânză, ne aduce o femeie, nu e din comerţ. Aia nu se poate mânca, parcă ar fi din cauciuc. Pe vremuri nu se făceau aşa, parcă aveau şi lucrurile un gust care trebuie. Bei vin, da? Să nu mă refuzi! Rămâi aici? Sau dormi aici, eu nu prea am mult loc, că stau şi eu cu o familie, tot nepoată... Şi-au pierdut apartamentul la ăia, SAFI, sau mă rog, în tot cazul, i-am primit aici să mai aibă grijă de mine. Da' ce grijă? Aniela e fată bună, dar ăla... În tot cazul, ţi-am zis la telefon cum stau lucrurile pe la noi...

MARINESCU

Ai zis tu, ai zis.

Iarăşi se aud urlete.

FEMEIA

Stai Nelule, că-ţi crapă ceva...

BĂRBATUL

Nu vezi că a scăpat-o în poartă? Bouuuule!

MARINESCU

Doamne, ce scandal.

MUREŞAN
(sec)

Au dat gol.

MARINESCU
(*speriat parcă*)

Cine?

MUREŞAN
(*sec*)

Ăia.

MARINESCU

Da?

MUREŞAN

Uite, ia paharul ăsta...

MARINESCU

Mulţumesc. Noroc! Sănătate!

MUREŞAN

Ia să mă pun şi eu jos. Şi zi, unde te duci la noapte?

MARINESCU

Mă duc la nepoată, până la cât circulă autobuzele?

MUREŞAN

Circulă, circulă, nu-ţi fă grijă.

BĂRBATUL
(*de alături*)

Futu-ţi pe mă-ta, boule... dă-o cu latu'!

MARINESCU

Cu cine stai aici?! Cine urlă aşa?

MUREŞAN

Un bărbat, un, un netrebnic... bărbatu' nepoatei ăsteia mai de departe. Au venit cu doi copii, că n-au unde să stea, ţi-am zis, că mai are grijă de mine. Eu nu mai pot să mă îngrijesc, în ultimii ani, orice iarnă e păcătoasă pentru mine, dacă se face polei, nu mai pot să ies nici la chioşc.

MARINESCU

Eu stau singur, singur. Mă descurc greu, dar mă descurc, pentru că...

MUREŞAN

Întâi mi-a zis că vine doar cu bărbatul şi mai ţine pe copii la ţară, după aia le-o lua o gazdă, când se fac mai mari de liceu. Ei, m-am trezit cu ei pe cap, m-au înghesuit undeva, nu ne ajungem cu nici unele. Eeei, probleme, ca la orice casă...

MARINESCU

Eu stau singur, că mă descurc cu o vecină. Noroc că ea, când nu pot să ies eu, totdeauna mă întreabă: „Domnu' Marinescu, mă duc la alimentară, ce să vă iau?“

MUREŞAN

Bani să fie, dar nu vezi că azi...

MARINESCU

Nemaipomenită femeie, n-am ce spune, dacă iernile sunt tot mai grele, de când s-a prăpădit şi Ana săraca... de abia mă ajung cu pensia...

(*face o pauză scurtă şi schimbă subiectul*)

Mă, unde ai şi tu o baie aici?

MUREŞAN

Uite, cum ieşi în hol, tot în faţă.

Marinescu iese încet în hol, îl străbate, ajunge la baie, intră şi se opreşte în faţa oglinzii. Dă drumul la apă. Îşi sprijină mâinile pe marginea chiuvetei şi închide, lăsând şi capul în jos. Pare că e ameţit şi încearcă să îşi revină.

III. Septembrie 1944.

Marinescu – în casa părăsită din sat, în faţa unei uşi. Deschide uşa, e orbit de o lumină puternică şi dă în curtea din spatele casei. În mijlocul curţii se vede un automobil german şi Mureşan, care se chinuie să desfacă portbagajul maşinii cu o rangă.

MARINESCU

Mureşan! Ce dracului faci aici?!

MUREŞAN

(*se întoarce destul de senin*)

A, tu erai, m-ai speriat. Nu mai e nimeni în sat.

MARINESCU

(*se îndreaptă agale*)

Am observat. Ce dracu' faci aici? Ce-ai stat aici, ne-am îngrijorat. Credeam c-ai păţit ceva...

MUREŞAN
(*preocupat să forţeze portbagajul*)
N-am nimic.

MARINESCU
Văd, văd. Hai să plecăm. Vasile m-a trimis să te aduc mort, viu, cât mai repede. De ce te ţii de prostii? Haide!

MUREŞAN
Stai, omule, potolit. Fritzii au şters-o în grabă şi au lăsat bijuteria asta aici. E a unui ştab, ceva, un colonel de-al lor. Ce zici de maşinuţa asta?

MARINESCU
Las-o dracului, hai s-o ştergem.

MUREŞAN
Dacă au lăsat ceva important aici?

MARINESCU
Pe dracu! Poate au lăsat o bombă. Cu dedicaţie pentru tine.

MUREŞAN
Nu prea cred. S-au cărat în grabă. Nu cred că le-a mai ars de aşa ceva. Poate găsim ceva interesant aici.

MARINESCU

Sigur că da. Planurile strategice ale armatei a II-a.

MUREŞAN

Mai, ştii?! Aici şi-au făcut cartierul general. Te-ai uitat înăuntru?

MARINESCU

(*evaziv*)

Puţin. Mă uitam după tine. Şi uite unde erai tu şi cu ce pierdeai vremea...

MUREŞAN

Mai bine mă ajuţi să spargem chestia asta. După aia ne întoarcem.

MARINESCU

Vasile a zis că, dacă nu venim în 30 de minute, ei pleacă şi ne lasă aici.

MUREŞAN

(*pufneşte*)

Nici nu mă aşteptam la altceva de la ei.

MARINESCU

Şi pe mine m-au cam scos din sărite. Barem Popa, ăsta. Tare aş vrea să mă întâlnesc cu el după ce se termină toată tărăşenia asta. Aş vrea să mă întâlnesc cu el într-o cârciumă, când se aşteaptă mai puţin şi să-i trag o bătaie bună. Să nu mă uite.

MUREŞAN
(*ocupat în continuare*)

Mda, cred că te-aş sprijini şi eu. Ia uite, pune mâna aici! Lasă-te cu putere în capătul ăsta. Hai, la trei amândoi.

Marinescu apucă şi el capătul răngii.

MUREŞAN

Unu, doi trei şi...

Se opintesc, portbagajul nu cedează, dar tija metalică se rupe în două şi o bucată zboară prin aer.

MUREŞAN
(*cu ciudă*)

Ptiu, fir-ar a naibii de treabă. Maşină nemţească, ce dracu'?!

MARINESCU
(*înciudat după efort*)

Mai bine îi trag un glonţ în încuietoare.

MUREŞAN
(*îşi scoate vestonul*)

Io zic să nu, cine ştie unde s-o auzi?!

MARINESCU

Nu mai e nimeni în sat.

MUREŞAN

Asta aşa e. Dar mai poţi să ştii?! În plus, s-ar putea să se audă la ai noştri şi să creadă cine ştie ce...

MARINESCU

Ai dreptate

(*culege un alt fier de pe jos*)

Hai să încercăm cu ăsta.

Potriveşte fierul într-o deschizătură îngustă.

MUREŞAN

Unu, doi, trei şi...

Portbagajul cedează şi se deschide cu zgomot. Înăuntru – o cutie mare de lemn în care se ţin sticlele de vin.

MUREŞAN

O-ho, ia uite ce comoară ne-au lăsat drăguţii de nemţi aici!

(*deschide capacul şi exclamă admirativ*)

Frumos, frumos – Merlot românesc clasa întâi!

MARINESCU

Ei, asta da. Bravo, bătrâne, ai un nas de copoi. A meritat toată povestea.

MUREŞAN

Hai să luăm lada şi să ne întoarcem la ai noştri.

MARINESCU

Ştii, ce Mureşene? N-am nici un chef să car lada asta înapoi tot dealul ca s-o împart cu ăia. Adineauri m-au scos din sărite cu porcăriile lor, ţi-am spus.

(*se uită la ceas*)

Mai avem un sfert de oră, hai douăzeci de minute, ne-or mai aştepta ei un pic. Bem o sticlă aici, noi doi, facem o ţigară şi restul le spargem sau le lăsăm pur şi simplu aici. Ce zici?

MUREŞAN

Mai bine le spargem. E un vin prea bun ca să încapă pe mâna cine ştie cui.

(*scoate cuţitul de la brâu şi desface o sticlă, înfundând dopul; o duce la gură şi ia o înghiţitură*)

Bun, bun vin, e cald ca dracu', dar totuşi e bun.

(*îi întinde sticla*)

Marinescu se aşează pe o piatră şi scoate pachetul de ţigări, îşi aprinde una şi îi întinde în loc pachetul.

MARINESCU

(*îi arată cu mâna în zare munţii*)

Uite acolo trebuie să fie compania noastră. Maxim 6 km. Nemţii cred că s-au retras pe colinele mai din spate. Într-o oră trebuie să fim la ai noştri.

MUREŞAN

Da, acolo sunt ai noştri. Cred că vine o bătălie grea.

MARINESCU

Mă tem şi eu de asta. Nu se pot retrage la nesfârşit şi acolo au întăriri. Va fi greu să trecem. Mi-e groază de ziua de mâine.

MUREŞAN

(*în gol*)

Oare cât vom mai avea de trecut? Crezi că ajungem să vedem şi noi sfârşitul?

MARINESCU

Mult nu mai poate să fie. Nemţii se tot retrag, şi-au cam terminat uleiul. Sunt încolţiţi de peste tot. Războiul trebuie să se termine. Dar important e să prindem şi noi ziua aia.

MUREŞAN

Ar fi aşa de tâmpit să crăpăm acum, la sfârşit.

MARINESCU

Meciul se termină când fluieră arbitrul.

MUREŞAN

(*oftând*)

Aşa e, bătrâne.

MARINESCU

(*după o scurtă pauză*)

Mureşene...

MUREŞAN

Zi!

MARINESCU

Ştiu că pare o tâmpenie, adică eu nu cred, dar ăştia ziceau că eşti cu nemţii...

MUREŞAN

(*pufneşte*)

Cine zicea? Popa?

MARINESCU

Şi Popa şi alţii.

MUREŞAN

(*întâi stă puţin pe gânduri*)

Aşa e, sunt neamţ.

MARINESCU

(*uimit*)

Cum adică?!

MUREŞAN

Sunt şi neamţ, şi rus, şi american, şi român... sunt toţi soldaţii. Sunt unul dintre ei. Mă mişc încolo şi încoace, cum se mişcă şi unul, şi altul. La început, eram la Statul Major, făceam hărţi. Desenam văi, coline, poziţiile lor. Generalii desenau linii pe unde trebuia să o ia un contigent sau altul, bine că nu prea aveam

eu acces la chestii din astea, dar mai prindeam câte ceva. Acolo totul avea un sens, ca ceva matematic, un calcul care ieşea sau nu. Apoi am zburat în tranşee. Mergeam încolo şi încoace într-o uniformă care era verde, dar mi-am dat seama că putea fi şi brună, şi kaki, şi oricum. Când întâlneam câte unii care aveau alte uniforme, trebuia să îi căsăpesc sau nu. Dacă nu, mă terminau ei. De sus se vede cumva totul, ţi-am zis. Dar aici jos, e important numai ce ai în faţă. Omori sau eşti omorât. Ce apare în faţa ta, e ţinta ta sau eşti ţinta lui. Scapi şi tot ce vrei e să închizi puţin ochii, să adormi undeva şi după aia o iei de la capăt...

MARINESCU

Înţeleg...

MUREŞAN

Dar nu puteam să nu văd în uniforma aia o mutră speriată, un băiat slab şi îngrozit ca mine, care se mişca încolo şi încoace, pentru că aşa îi spuseseră unii, când tot ce ar fi vrut era să se întoarcă acasă şi să se culce lângă nevastă-sa.

MARINESCU

Nu noi facem războiul. Noi ne batem cu unii şi cu alţii.

MUREŞAN

Vezi că pricepi?

MARINESCU

Pricep, pricep.

(*o mică pauză*)

Tu pe unde ai luptat înainte?

MUREŞAN

Mai peste tot. Am fost şi în sud, am fost şi până sus la Odessa. Eram sergent şi eu, nu ţi-am spus...

MARINESCU

Serios?

MUREŞAN

Da, şi m-au degradat. M-au trimis la Curtea Marţială pentru că am lovit un ofiţer neamţ, ca să vezi ce dragi mi-s nemţii.

MARINESCU

De ce?

MUREŞAN

O prostie, n-am nici un chef să îmi aduc aminte. Pe scurt, am lovit un dobitoc, pentru că m-a acuzat de trădare.

(*râde*)

Ca să vezi, şi alţii m-au acuzat de trădare. După ce mi-am dat pâinea şi nişte ţigări unor prizonieri ruşi, într-un sat...

MARINESCU

Şi cum ai scăpat?

MUREŞAN

(*râde*)

Habar n-am! Cred că eram mai important ca soldat în linia întâi, carne de tun... m-au ţinut în arest două săptămâni, am mâncat bătaie de mi-a ajuns pentru toată viaţa şi după aia nu ştiu ce le-a venit, s-or fi plictisit, m-au trimis la un alt corp de armată. Apoi am ajuns la voi.

Marinescu şi Mureşan rămân aşezaţi pe două pietre privind spre masivul din depărtare. În fundal se aud un uruit şi câteva bubuituri rare.

MARINESCU

Auzi un uruit? Încolo.

(*arată spre crestele din faţă*)

MUREŞAN

Aud, aud, cred că vor să-şi monteze artileria acolo. Acum ne şicanează puţin. Dar, după cât îi ştiu de deştepţi pe generalii români, bătaia o să înceapă doar mâine sau poimâine. Când nemţii or să fie instalaţi bine mersi.

(*ironic*)

Românilor le plac bătăliile eroice. S-au obişnuit să câştige la baionetă...

MARINESCU

(*râde*)

Cam aşa ceva.

MUREŞAN

Păcat de după-masa asta frumoasă care se tot duce. Mâine cine ştie ce-o fi? Aş vrea să se termine totul acum şi să stăm şi să bem tot vinul ăsta până nu mai ştim de noi, până nu mai contează nimic.

MARINESCU

Oricum nu mai contează nimic.

MUREŞAN

Contează să rămâi în viaţă. Şi după aia să facă cineva, cumva, să nu se mai întâmple niciodată ce s-a întâmplat acum.

MARINESCU

Crezi că o să dea cineva doi bani pe ce o să spunem noi? Cred că, după ce o să se termine totul, dacă s-o termina şi pentru noi, de abia atunci o să vedem că am pierdut cu desăvârşire războiul, chiar dacă aşa o să îl câştigăm. Sunt băieţi în ţară care au făcut bani frumoşi în tot timpul ăsta, care s-au culcat cu femeile noastre, au făcut studii, spectacole, or să ia cuvântul, o să dezbată, or să scrie cărţi şi or să vorbească despre ce nici n-au văzut vreodată.

MUREŞAN

Bă, în primul rând să se termine. Eu, unul, nu mai aştept nimic de la ei. Vreau să stau sub cerul liber, să fumez şi să nu mă mai gândesc la nimic. Să văd avioane pe cer, să mă ridic din iarbă şi să le fac cu mâna, să nu mai fug ca un iepure îngrozit prin lanurile de porumb, să nu mai bag capul în pământ când aud o bufnitură. Să bat ţara asta încolo şi încoace, să adorm fără să mă tem că n-o să mai apuc

zorile. Să alerg, să fac altceva cu mâinile astea, decât să scuip gloanţe sau flăcări. Să muncesc şi să adorm, fără nici un gând.

MARINESCU

Eu vreau să mă întorc la Irina. Să îmi fac familie. Să citesc, să învăţ, să iau cursurile de la capăt, să fac ceva în viaţă. Să mă plimb pe un bulevard luminat cu ea şi cu doi, trei copii...

MUREŞAN

Aşa o să fie, bătrâne, aşa o să fie... dar...

MARINESCU

Dar să nu aştept nimic de la ei, ştiu, ştiu... dar e aşa de greu...

Marinescu se ridică în picioare şi îşi întinde braţele, amorţit.

MUREŞAN

E frumos aici, e tare frumos. Aş vrea să am o curticică, aşa cu iarbă multă şi copaci cu umbră, să stau pe o băncuţă, să beau un pahar de vin. Te-aş chema să mai vorbim una, alta...

MARINESCU

(râde şi se ridică şi el de plecare)

O să vin, bătrâne, să fii sigur, dar să nu ne amintim nimic.

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN
(*râde amar*)
Asta va fi cel mai greu, asta va fi cea mai grea misiune a noastră... să uităm tot ce ni s-a întâmplat.

MARINESCU
(*îl bate pe umăr şi repetă ca pentru el*)
E frumos aici, e tare frumos...

IV. Septembrie 2004.

Bătrânii pe o bancă, în spatele blocului, într-o mică grădină. În faţa lor, un gard destul de înalt, verde, îi desparte de pătratul cu flori şi pomi. Urmează un alt gard şi apoi o alee. Se lasă întunericul. Cei doi au o sticlă de vin şi două pahare de plastic.

MARINESCU
Dă-l încolo, mai bine stăm noi aici. Eşti băiat deştept. Aveţi o grădină frumoasă aici.

MUREŞAN
Ţi-am spus, eu mă mai îngrijesc de ea; dar tot vin nişte zăpăciţi de copii, beau, fumează şi umplu de seminţe pe aici. Şi netrebnica aia de femeie de serviciu nu se oboseşte să mai dea cu mătura în fiecare zi. Acum nu ştiu ce-i cu ei, de nu sunt aici. Or fi la meci. Îmi pare rău că nu te pot primi mai bine.

Ferestrele de la mai multe apartamente sunt deschise şi, aici între blocuri, se aud din când vocile comentatorilor TV sau radio care reiau, după pauză, transmisiunea meciului. În general, vocile se aud în surdină, ca un zgomot de fond sau nu

se aud deloc, dar cresc în intensitate când e o „fază“ mai importantă. Mai intervin strigătele suporterilor, în aceleaşi momente, se mai aud maşinile care trec pe stradă şi, eventual, muzica şi strigătele de la o nuntă din apropiere. Un întreg vacarm, dar trebuie să sporească încet, pe măsură ce dialogul dintre veterani avansează.

CRAINICUL TV

... revenim în transmisiune directă de pe stadionul... din... formaţiile nu au apărut încă de la vestiare.

MARINESCU

Ce vrei să spui?

MUREŞAN

Nu pricepi? M-am saturat de ăştia. Am obosit să mă mai cert cu ei, să mai aştept ceva de la ei...

MARINESCU

Da' certificatu' de proprietate e al tău, nu?

MUREŞAN

Stai, nene, liniştit, că m-au bătut ei la cap, că e mai bine aşa, că pe dincolo, să-l trec pe numele lui. Da' ce, io-s prost?! Am mai văzut io oameni zburaţi în stradă de nepoţi, de copii. Ce copii...

MARINESCU

Ce copii, la mine, a păţit un vecin aşa, s-a judecat, da' la vârsta lui, ce să-i facă, toţi îţi dau cu picioru', te vor în groapă...

MUREŞAN
(*curajos*)
I-aş zbura eu în stradă, dar, vezi, tot mai am nevoie de câte ceva la vârsta mea...

MARINESCU
(*împăciuitor*)
Lasă, n-are importanţă, e frumos la tine aici, eu n-am aşa o grădină. De multe ori aş vrea să respir un aer curat, dar n-am unde să mă duc, oraşele sunt acum ceva de speriat...
(*pauză*)
Să merg până într-un parc mai acătării, să traversez tot centrul, e o adevărată aventură, nu prea mi-o pot permite în orice zi. Lasă, lasă, să nu ne mai gândim la neajunsuri că sunt destule; vinul ăsta e foarte bun, ai mare dreptate.

MUREŞAN
E un Merlot clasa întâi, special îl ţin, are aromă, suficient de catifelat, fără să te înţepe, ce e acum în comerţ – pişat cu apă.

MARINESCU
Mă simt tare bine, parcă m-a încălzit puţin, mi se pare că seara e mult mai rece decât ar trebui să fie la început de toamnă, nu ştiu ce o să mai fie cu vremea asta.

MUREŞAN
Îţi mai aduci aminte când am mai băut noi un Merlot tot aşa, bun, ăla tot românesc, nu mai ţii minte? Mai ţii minte că era tot aşa prin septembrie...

MARINESCU

Ba ţin, cum să nu ţin?! E multă vreme de atunci... dar încă îi mai simt parfumul, bun vin, îl furaseşi tu de la un ofiţer...

MUREŞAN

Îl luasem, măi, chiar din maşina unui colonel neamţ care rămăsese în sat când am ajuns noi...

CRAINICUL TV

... recapitulăm formaţiile... în poartă – Khan, în linia de fund – Kohler, Ringe...

MARINESCU

Seara aia când am băut vinul, a fost bună, după aia am mâncat bine, am mai băut ceva...
15 septembrie '44.

MUREŞAN

(*grav*)

Pe 16... am primit supliment de ţigări, ciocolată...

CRAINICUL RADIO

... antrenorul Manea trebuie să se gândească la o altă tactică, dacă vrem să aşteptăm ceva de la a doua repriză... mingile înalte trimise în careu, la întâmplare, nu i-au speriat pe nemţi...

MARINESCU

... nici nu ştiam ce ne aşteaptă a doua zi. Credeam că artileria...

MUREŞAN

Artileria, pe dracu', a bătut prea departe, parcă vroia să-i sară, tirul era prea înalt şi asta văzusem deja, v-am spus la toţi de atunci.

MARINESCU

Am crezut că vinul ăla e blestemat, mai bine nu l-am fi băut, multă vreme m-am gândit la asta, simţeam că ne poartă ghinion. Nu eram, nu se putea să fim sfinţi, dar gândul ăsta m-a marcat.

CRAINICUL TV

... avem lovitura de începere... nu sunt modificări în cele două tabere...

CRAINICUL RADIO

Pentru cei care n-au urmărit prima repriză, România evoluează cu un handicap de un om... şi de un gol... Cristescu a fost eliminat în urma unui fault dur... din spate... a fost un meci bărbătesc, ca să nu spun mai mult... se fluieră începutul celei de-a doua părţi.

CRAINICUL TV

România în şorturi galbene, tricouri galbene şi... la poarta din partea stângă, nemţii...

MUREŞAN

În seara aia s-a făcut, parcă dintr-o dată, al naibii de frig, mai frig ca acum...

MARINESCU

Să fii sigur. Şi acum e frig, dar atunci, nu ştiu de ce mi se părea teribil, păi era ca-n noiembrie, noi aveam echipamentele de vară.

MUREŞAN

He, he, noroc că ne mai încălzisem mai înainte, tot ca acum...

MARINESCU

Lasă, nu mai spune asta, ţi-am spus că... aşa m-am gândit eu pe urmă...

MUREŞAN

Hai lasă tu, Marinescule, că a fost un vin bun, un Merlot aşa nu mai găseşti. Mai bine îţi mai pun din ăsta puţin... dă-ncoace paharul.

MARINESCU

Dimineaţa aia, după ce-am trecut râul, am crezut că mor, am crezut că mor în apă. N-avea mai mult de 10 grade.

MUREŞAN

Cel mult 7, dă-ncoace paharul, unde l-ai pus?

CRAINICUL TV

... şi mingea iese în afara terenului de joc

CRAINICUL RADIO

... pasa a fost prea lungă... repunere din colţul...

MARINESCU

Ce vremuri, ce vremuri...

MUREŞAN

Păcătoase vremuri, păcătos război, ne-a ronţăit ceva-ceva, dar nu ne-a venit de hac.

MARINESCU

(*parcă nu îl aude*)

Şi acum se bat copiii ăştia, peste tot. Ce de războaie, ce de nebunie...

CRAINICUL RADIO

... se porneşte un adevărat război...

CRAINICUL TV

... trebuie făcut ceva...

MUREŞAN

Păi, ce?! Că acuma vin americanii şi dau de sus cu avioanele şi după aia nu mai e nimic, merg ca-n brânză... n-ai văzut în Irak?

MARINESCU

Americanii-s daţi dracului...

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN

Lasă, măi, că nici rusu' nu e mai prejos. Stă el în bârlog, da' şi când e să iasă, o să vezi tu, iese prăpăd...

MARINESCU

... ei, pe atunci, nu era aşa, infanteria, noi de jos, făceam mai totul...

Mureşan se ridică în picioare.

MUREŞAN

(*dintr-o dată*)

Îmi amintesc tot timpul... trebuia să ia cineva dealul ăla, că de acolo cădea toată poziţia. După aia puteam trece cu toată compania apa, pe când aşa, ne rădeau sistematic, cum ne luau la ochi. Mai ştii?

MARINESCU

Afurisită treabă...

MUREŞAN

Dar mi se părea imposibil. Cine să-l ia? Colonelul mă cheamă la el. Îmi zice: Mureşan, tu îl iei! Şi simt că mi se moaie picioarele. Mă luase cu ameţeală, dar până să mă dezmeticesc îmi zicea: „Mureşane, tu eşti tare, îţi dau trei brigăzi, mai mult nu pot, că trebuie să rămână ceva şi în spate. Mureşane, îţi dau comanda la oamenii ăştia, vii cu ei teferi şi cu poziţia luată. Ai înţeles Mureşan?“ „Am înţeles dom' colonel“ – urlu eu. Intrasem în transă, nu mai îmi păsa de nimic, mergeam ca o maşină. Numai cuvintele lui îmi mai răsunau în cap. Strâng oamenii, te strig, Marinescule, gata, să mergem!

MARINESCU

... pregătit! iau patru grenade, două proiectile uşoare, îmi strâng centura... pun casca.

MUREŞAN

Era cea mai grea misiune a mea, să iau avanpostul ăla de pe deal, cu patru guri de foc, care ne măcelăriseră, într-o singură zi, jumătate de divizie.

CRAINICUL RADIO

... nemţii încearcă să închidă jocul... se apără pe două linii...

MARINESCU

Vruseseră şi alţii să treacă pe noapte şi îi prinseseră în apă, vai şi amar de ei, prăpăd ce făcuseră cu noi!

MUREŞAN

Îmi aduc aminte foarte limpede... v-am luat pe ocolite, printr-un şanţ de lângă drum, târâş până la calea ferată, am făcut opt sute de metri, aşa până la terasament, şi ne-am ghemuit, trebuia să-i luăm prin flanc, pe după cotitura râului, tot prin apă, după aia trebuia să urcăm în viteză panta, cu riscul să cădem între liniile lor...

Rememorările veteranilor pot fi dublate de scene de luptă de pe front (de preferat alb-negru), care sunt întrerupte, atunci când se aud comentariile sportive, de imagini dintr-un meci de fotbal.

MARINESCU

Păi da, că ei aveau pe stânga două divizii de infanterie şi artileria se instala sus pe creasta muntelui. Dacă apucau să-şi pună catrafusele acolo, nu-i mai scoteam câteva săptămâni...

MUREŞAN

Ce, măi? Că ne măturau cu totul şi treceau ei peste noi!

CRAINICUL TV

... românii trebuie să se grăbească, un gol acum ar relansa meciul... timpul trece în defavoarea lor...

MARINESCU

Da, măi, că veneau ei peste noi.

MUREŞAN

Trebuia să-i luăm exact pe unde era povârnişul mai greu, dar n-aveam încotro, că numai pe acolo îşi simţeau spatele acoperit. Până să trecem terasamentul a fost chin, nu trebuia să vadă un picior de om, ne ciuruiau ei în toată regula.

CRAINICUL RADIO

... mingi la bătaie... nici un rezultat... Oproiu urcă pe partea stângă, trimite până la Petrea.

MARINESCU

Ce, că pica tot planul, nu mai era loc de întoarcere.

MUREŞAN

Ăştia îi ţineau din spate într-o hârâială de focuri, cât să le atragă atenţia de la noi.

MARINESCU

Era lt. Costache cu oamenii lui. Oare ce s-o mai fi întâmplat şi cu el?

CRAINICUL TV

Petrea... Petre... are spaţiu de manevrăă... şuut... peste poartă.

SUPORTERI

Ăăăăăăăăăă!

UN SUPORTER

Futu-ţi pe mă-ta, dă-o mă cu latu'!

MUREŞAN

Am trecut pe burtă şinele şi ne-am rostogolit pe prundiş până la marginea tufişurilor şi de acolo dă-i fuga până la mal, ţuşti în apă...

MARINESCU

Am crezut că fac atac de cord când m-am băgat înăuntru.

MUREŞAN

Şi puhoaiele apei curgeau aşa repede...

MARINESCU

... ţineam muniţia în caschetă pe cap şi cu apa până la gât mergeam ca guzganii în josul apei.

MUREŞAN

Mare minune că nu ne-au văzut atunci, dacă ne zăreau de pe muchia dealului, ne făceau praf. După ce-am trecut, în jos, cotul râului m-am mai liniştit, căzusem cumva în spatele lor, trebuia să luăm postul şi să dăm semnalul de trecere şi asta cât mai repede, se ridicau zorile...

MARINESCU

Nici nu ştiam ce e în dreapta, dacă am fi ştiut, dacă am fi ştiut, făceam pe noi.

CRAINICUL RADIO

Un nou atac... Mirea... dribling... frumos... intervine Kohler...

MUREŞAN

Îmi aduc aminte că ne-am pus pe burtă, simţeam că-mi crapă stomacul şi capul îmi vuia. Mi-era parcă greaţă, nu frică.

CRAINICUL TV

... mută jocul pe partea stângă.

MARINESCU

... îmi zici:„Marinescu, oi fi tu cel mai bun aruncător din companie, dar dacă acuma greşeşti, suntem morţi, de aici nu ne mai scoate decât dracu“.

EDITURA LITERNET, 2006

Mureşan râde înfundat şi bea din sticla de vin în picioare.

MARINESCU

Îmi tremura mâna, dar le-am aruncat două grenade de nu s-au văzut, cea mai frumoasă volută...

CRAINICUL TV

Ionescu trimite o minge peste apărarea germană, vine din spate Petre, recentrează... Kahn ezită, mingea ajunge la Mirea, cu capuuuul... Gooooooool!

MUREŞAN

(*se aşează pe bancă şi-l bate pe umăr*)

Cea mai frumoasă volută, Marinescule, numai tu o puteai da aşa. Am strigat: Pe ei, înainte! Şi dă-i înainte pe pantă. Gloanţele ţiuiau pe lângă noi ca nişte albine.

VECINI

(*de prin apartamente*)

Goooooooooool!

MARINESCU

Mie chiar mi-a trecut glonţul pe la ureche (*râde*). Îmi aduc aminte că urlam „Înainte! Înainte“, dar aproape că nu mă mai auzeam.

VECINI

(*de prin apartamente*)

Goooooooooool!

MUREŞAN

Am luat poziţia! Pe unul l-am lovit cu patul armei din mers. Leonte, băiatul ăla de la Buhuşi, a căzut lângă mine.

CRAINICUL RADIO

De lângă a doua bară, Mirea reia mingea în poartă, cu preţul unei accidentări.

MARINESCU

Şi Avram şi Petrache, ăla micuţ cu ochelari, Dumnezeu să-i ierte!

(*îşi face cruce*)

CRAINICUL TV

Probabil că s-a lovit la coapsă... în săritură... extraordinar spirit de sacrificiu...

MUREŞAN

Am luat poziţia, omule, am luat poziţia şi am scăpat cu viaţă! N-o să uit niciodată asta, dimineaţa aia, momentul ăla, ăla a fost momentul nostru.

CRAINICUL TV

... poate să fie o seară pe care nu o s-o uităm niciodată. Băieţii dau dovadă de un curaj nebun, cu un om mai puţin pe teren...

CRAINICUL RADIO

... am egalat în inferioritate numerică!... puternica formaţie a Germaniei... un meci nebun... ce se mai poate întâmpla... suntem de abia la mijlocul reprizei secunde.

CRAINICUL TV

... după cronometrul meu, au mai rămas aproape 20 de minute, se poate întâmpla orice...

MUREŞAN

Se lăsase o linişte stranie...

CRAINICUL TV

... galeria germană redusă la tăcere...

MARINESCU

Era şi ceaţă şi fum, nu mai vedeam nimic în jur, parcă eram pe altă lume, parcă nici nu mai trăiam...

MUREŞAN

Am tras trei focuri în sus, rare, şi prin toată pâcla mi s-a părut că văd, din spate, cum se mişca grosul nostru spre apă, încet, ca o mare de frunze, fără zgomot, fără oprire, se rostogoleau spre albie ca o avalanşă pe care o vezi departe, tace şi nu poţi să crezi că vine spre tine sau are ceva cu tine...

MARINESCU

Mie mi se părea că nu se mai face odată dimineaţă, nu se ridica negura, parcă dinadins, şi asta îmi dădea fiori, întunericul parcă ne ţinea legaţi, cumva...

MUREŞAN

... era aproape şase... şi o curvă de beznă, s-o tai cu cuţitul...

MARINESCU

... ca acum, dar pe dimineaţă, o ceaţă ca acum, un fum înecăcios, amar, ca acum, de buruieni arse, ceva în aer ca acum, ceva... ca o forţă... ca o apăsare, ca o tensiune... plutea peste noi

MUREŞAN

Da, mă frate, era o forţă în aer, era aşa o forţă în mine, mi-era aşa de frică, încât mă simţeam atât de puternic. Ciudat, nu? Mi se părea că eram atunci, câtă putere simţeam în pieptul ăsta, aş fi mutat munţii din loc.

CRAINICUL RADIO

... Oprea până la Tănasă, deschide flancul drept...

CRAINICUL TV

Atacurile curg într-o singură direcţie...

MUREŞAN

Parcă distingeam ceva, prin perdeaua aia groasă de întuneric şi abur, în jos valea ni se deschidea ca în palmă, o vâlcea lată, lată şi în spate o coamă de munţi, pe dreapta versantul împădurit, ei erau mai sus, pe coastă şi puneau obuzierele, nu le auzeam, nu-i vedeam, dar îi simţeam, ştiam că sunt acolo...

CRAINICUL TV

... se complică, prea mult... între doi adversari... mingea... scoate Muller.

EDITURA LITERNET, 2006

SUPORTERI

Dă-i-o băăăă!

MARINESCU

Şi erau, şi câţi erau... dar cine putea să ştie atunci?

MUREŞAN

Trebuia să ne mişcăm foarte repede, nu era timp de stat la îndoială.

MARINESCU

Atunci nu-mi imaginam cât de lungă e valea aia, cât de grea e la urcat şi la coborât, câte hârtoape are...

MUREŞAN

(*se ridică în picioare*)

Bă, Marinescule, văd ziua aia ca azi şi-o tot văd de ani de zile.

MARINESCU

... atunci au murit mulţi, s-au prăpădit atâţia băieţi tineri,

MUREŞAN

Bă, Marinescule...

MARINESCU
(*în şoaptă*)
... niciodată n-am fost mai aproape de moarte ca atunci, poate numai acum mai sunt aşa aproape...

MUREŞAN
Dacă aş avea eu comanda acum (*se ridică iar în picioare*)... aş face altfel şi...

MARINESCU
(*şoptit*)
Dacă am fi ştiut, dacă am fi avut mai multe informaţii, poate că puteam...

CRAINICUL TV
... intrăm în ultimul sfert de oră...

MUREŞAN
Dacă aş avea eu comanda acum, te-aş trimite pe tine cu patru divizii pe partea stângă, pe costişă, prin învăluire şi aş pleca cu grosul pe jos prin vale, aş...

MARINESCU
(*ca pentru el*)
.. atunci au murit prea mulţi, atunci erau mormane, ce nu s-a scris niciodată în cărţi, ceva ce toţi au crezut că e numai fantezie, că inventăm. Atunci au murit atâţia oameni nevinovaţi, ce ştiam noi atunci, ne duceam ca berbecii la tăiere...

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN

... aş trece-o cum-necum, mai pe după povârnişul ăla care se ridica acolo, ca o brazdă şi ne putea acoperi şi ne îngrămădeam cu toţii până în coasta cealaltă şi acolo eram ca un cleşte, dar nu acţionam, nu frate! Că nu eram prost...

MARINESCU

... dar lumea ar trebui să ştie... ar trebui să ştie azi mai mult decât nişte cimitire cu nume necunoscute, cu zeci de mii de cruci şi câţiva bătrâni care nu mai înseamnă nimic... pentru mai nimeni...

CRAINICUL TV

... haide băieţi, mai aveţi putere pentru ultimele minute, hai Sorinele!

CRAINICUL RADIO

Încă o incursiune pe partea stângă, pentru a câta oară... Petrea... câtă forţă, câtă dăruire...

MUREŞAN

Aşteptam să ne punem artileria şi noi pe vechile poziţii şi să-i hărţuim niţel, apoi fie ne căţăram la ei, fie, dacă o luau pe povârniş, îi înhăţam la picioarele dealului, că ei dacă veneau... vreau să zic... se despărţeau... că practic nu puteau să treacă prin albia aia îngustă cu un batalion...

(*vorbeşte cu dificultate, băutura îşi face tot mai tare efectul, devine pe alocuri incoerent*)

Nu frate, oricum neamţu' e neamţ. Când se pune să facă ceva, nu se lasă, şi ei n-aveau prea multă minte... şi îţi dai seama ce uşor ne era să-i prindem atunci în plasă.

CRAINICUL TV

... croşetează pe partea dreaptă, trece şi de Scheineder... are spaţiuuu...

EDITURA LITERNET, 2006

SUPORTERI

... Haide băăăăăăă!

CRAINICUL TV

... îl vede liber pe... Ionescu... schimbă partea

CRAINICUL RADIO

... preluare perfectă...

SUPORTERI

Bineeeee măă, haide măăă

CRAINICUL

... intervine Janker...

MUREŞAN

Bă, Marinescule, dacă io ţi-aş zice să treci pe marginea văii ăştia... (*face un gest larg cu mâna spre tufişuri*) aşa în formaţie, pe două rânduri, nu departe... uite până... colo

(*arată către un loc imprecis*)

MARINESCU

(*şi el destul de ameţit*)

... lumea ne-a uitat, îţi zic. De fapt cine suntem noi, contează?...

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN

... vine colonelul şi mă pune să deschid flancul prin dreapta... şi nu mi-e frică, înţelegi, nu fac pe mine, o iau pieptiş şi trec valea cu oamenii mei în galop, fără să ne pese dacă ei au tunuri de 75 sau de 105 sau de un milion cinci, pricepi…

SUPORTERII

(urlă)

Hai măăăăăăă!

De la nuntă se aud chiăituri şi strigăte.

MUREŞAN

Ascultă, ascultă cum geme zarea... e uruit de artilerie grea, geamăt de fiare, ne iau la ochi şi pun obuzele pe noi...

MARINESCU

... primele sunt încă departe, cad întâi răzleţe, una două, după aia ca o perdea la vreo 200 de metri de noi, simt în piept răsuflu ca un vânt, dar care vine dinăuntru şi mă scutură puţin, nu mi se mai pare nici frig, nici cald, după aia cad tot mai tare...

MUREŞAN

Prima lovitură mă asurzeşte, a doua mă umple de pământ.

MARINESCU

Îmi vine să vărs, parcă mă ridică ceva de pe pământ, şi mă înşurubează în aer. Cred că a picat foarte aproape, douăzeci de metri, nu mai simt nimic în bocanci, mă trânteşte la pământ, mă pipăi să fiu sigur că mai sunt întreg...

MUREŞAN

Colonelul îmi zice: „Înainte, fă legătura pe dreapta, prin josul văii, treci prin baraj...“

CRAINICUL TV

Tănasă interceptează o pasă de la Janker, putem porni la atac, scurt până la Mureşan, pe dreapta, Oprea e liber în faţă...

CRAINICUL RADIO

Mureşaaaan, trece de Kohler, avansează cu mingea la picior, Mureşaaaaaaaaaan...

MUREŞAN

(*în picioare, ia drepţi, în transă*)

Prezent dom' colonel! Ordonaţi!

SUPORTERI

Bagă, băăăă...

CRAINICUL RADIO

Mureşan avansează pe flancul stâng...

MUREŞAN

Marinescule, io o iau pe flancul stâng, tu să vii în faţă pe acolo.

MARINESCU

(*se ridică dezorientat, priveşte în gol*)

Da, du-te, fă aşa, io mă îndrept cu divizia a doua spre ei pe povârniş, prin lizieră, până la 100, maxim 200 de metri, de unde pot să văd bine dacă să-i apuc,

CRAINICUL TV

... în marginea careului de 16 metri... paseaaaaaaaază în centru...

MUREŞAN

Uite-i măăă, ce aproape sunt, mai e atât de puţin... fug, uite, mă. Înaiinteeeeeeeeee!

SUPORTERII

Ăăăăăăăăăăăăăă...

CRAINICUL RADIO

Mingea trece de Opreaaaaaaaa, vrea să degajeze Kohler...

CRAINICUL TV

... vine din spate Marinescu... şut...

SUPORTERI

Dă-i-o băăăăăăăăăăăăă

CRAINICUL RADIO

... Gooooooooooooool!

CRAINICUL TV

Gooooooooooool!

SUPORTERII

Gooooooooooooooooool!

MUREŞAN

Înainteeeeeeeeee!

MARINESCU

(*în picioare, dar fără să se mişte*)

Înainteeeeeeeeee!

Urlete, strigături de la nuntă. Izbucnesc focurile de artificii de la restaurantul unde se ţine nunta.

MUREŞAN

(*vede prin gardul viu nişte siluete care se îndepărtează în fugă pe stradă şi îl smuceşte de mânecă pe Marinescu*)

Uite-i cum se retrag, uite-i, îi vezi, că fug pe acolo.

(*dă să pornească pe lângă tufişuri*)

Hai pe aici, că e panta mai bună.

MARINESCU

Uite trasoarele. Mă, ăştia nu fug, ne iau prin învăluire!

CRAINICUL TV

... incredibil... suntem la numai un minut de o victorie istorică...

CRAINICUL RADIO

... să avem puţin grijă acum, toată România trebuie să fie în picioare, să strige pentru aceşti adevăraţi eroi...

CRAINICUL TV

Hai băieţi, hai, încă puţin.

CRAINICUL RADIO

... care, în inferioritate numerică...

MARINESCU

(*bâjbâie în întuneric*)

Mă, nu pe acolo, stai aici... da', ce naiba, unde sunt ăştia?

SUPORTERI

Hai, Românіaaa!

MARINESCU

(*complet confuz*)

Ăştia vor să ne cadă în spate, de unde trag cu astea? Mă, stai, să ne pitim aici!

(*priveşte dezorientat în toate părţile*)

Vacarmul între blocuri e infernal. Se aud departe primele petarde.

CRAINICUL TV

... trebuie să fluiere în orice clipă... se uită la ceas... şi...

CRAINICUL RADIO

... fluier de final... suntem...

SUPORTERI

Ăăăăăăăăăă

Şoferii încep să claxoneze pe stradă. Oamenii încep să iasă din casă, de la terase, baruri, se îndreaptă spre centru ţipând, urlând.

MARINESCU

(*se întoarce dintr-un tufiş*)

Io îţi spun că e o capcană, nu fugeau ei aşa... nu lăsau artileria descoperită... dar de ce tace?... Ce se pregăteşte... nu, nu, ceva nu e bine aici. Nu te du, Mureşene!

EDITURA LITERNET, 2006

MUREŞAN
(*şi el dezorientat*)

Unde e spatele? Ce naiba, ăştia ne lasă aici?

Suporterii trec pe lângă grădiniţa în care stau cei doi bătrâni, cântând, fluierând, pe după gardul verde, destul de înalt. Din balcoane, suporteri urlă. Un copil aruncă o petardă foarte aproape – un zgomot asurzitor, apoi încă două, trei.

MUREŞAN
(*impacientat, priveşte în toate părţile*)

Au pus artileria, de unde trag, de unde trag? Mama mă-sii de treabă!

MARINESCU
(*se lasă la pământ*)

Jos, la pământ, la pământ!

MUREŞAN

Fir-ar a naibii!

CRAINICUL TV

... eroii noştri...

UN SUPORTER

(*trece şi îi vede peste gard pe cei doi bătrâni, întinşi cu faţa la pământ, printre flori, cu mâinile deasupra capului*)

Ce faceţi bă aici, nenorociţilor?!

ALTUL DIN SPATE

(*evident beat*)

Bă, beţivanilooor! Futu-vă-n gură!

ALTUL

Hăăăăăăăăăă!

- SFÂRŞIT -